

сѣществува зарадъ формитѣ, а формитѣ зарадъ съдържанието и че тѣ губятъ всѣки здравъ смисълъ и всѣки *raison d'être*, когато ставатъ прѣчка за реализиране на съдържанието. Стоящитѣ отвънъ, напротивъ, виждатъ, прѣди всичко, съдържанието. И макаръ тѣ лесно да падатъ въ противоположна крайностъ, то е безвръдно, тъй като тѣ нѣматъ непосредствено съприкосновение съ работата.

*

Но независимо отъ тая обща причина, литературния свѣтъ у насъ има и по-специално право и длъжностъ да се интересува за сѣдбини-тѣ на литературата въ нашия Университетъ. Литературнитѣ лекции въ всѣки университетъ, а още повече въ страни съ млада култура, иматъ освѣнъ прѣкото назначение — да подгатвятъ учители и изслѣдователи — още и високо общеобразователно значение, равно на значението на лекциитѣ по философия. Когато тия лекции заслужватъ колко-годѣ на името си, тѣ привличатъ студенти отъ всички специалности, — юноши съ най-различни бѣдащи занятия и обществени положения. Всѣки отъ насъ взема участие въ общия духовенъ животъ на своя народъ и на най-културнитѣ исторически общества, главно, чрѣзъ своитѣ литературни — и философски — интереси и разбирания. Студентската епоха отъ живота на юношата е врѣмето, когато той получава най-силнитѣ впечатления отъ общъ — идеенъ — характеръ; то е врѣмето, когато той е и най-достѣпенъ за разнообразни импулси и увлѣчения отъ